DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XII. ZATURDAG den 7den FEBRUARY, 1824. N. 6

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden. door De Weduwe Wm. Lee.

Onder alle de lotgevallen, welke Curaçao ondergaan heeft sedert de invasie der Franschen in het Moederland in 1795 tot het gelukkige herstel van het doorluchtig huis van Oranje in de Nederlandsche gewesten, was geen zoo belangryk en zoo noodlottig zoo wel in derzelver direkte gevolgen als die welke in volgende tyden daaruit voortgesproten zyn voor dit eiland dan de invasie der Franschen in Guadaloupe in het jaar 1800. De zonderlingheid dezer gebeurtenis, zoo eenig in de geschiedenis bewoog den zeer bekenden schryver Zschokke hiervan een geregeld verslag te geven in een Duitsch Tydschrift onder den titel van Bydragen tot de Geschiedenis van onzen tyd; dit verhaal, hetwelk opgesteld was uit de papieren van den toemaligen gouverneur van Curaçao is door geheel Duitschland met de grootste belangstelling gelezen, hoewel deze geschiedkundige daadzaken veel veel verloren hadden door de weinige kennis welke men aldaar heeft van het lokale dezes eilands. Wy hebben daarom gedacht de Lezers van deze Courant geen ondienst te doen door het vertalen van gemeld geschrift uit het Hoogduitsch en om by gebrek aan genoegzaam staatkundig nieuws deze daadzaken in dit Weekblad te plaatsen; de herinnering van de langgeledene doorgeworstelde gevaren, moet zeker aangenaam zyn voor die welke in dezelve gedeeld hebben; doch reeds is byna een vierde van eene eeuw sedert dit tydstip verloopen; het grootste gedeelte der toen levenden rust reeds in de graven en een nieuw geslacht heeft hunne plaats vervangen; het is dan hoogst belangryk voor de jeugd en jongelingschap om deze gebeurtenis natelezen om een aaneengeschakelde denkbeeld te verkrygen van eene geschiedenis welke zy zoo dikwyls doch meestal duister hebben hooren verhalen.

Ueberlieferungen zur geschichte unserer zeit von H. Zschokke.

INVASION DER FRANZOSEN VON CURAÇAO.

Het was op den 6den February 1800 dat het Fransche fregat La Vengeance, van 54 stukken, vóór de haven van Curaçao verscheen. De scheepsbevelhebber Pitot voerde het bevel op het zelve; het was in de Antilische eilanden slaags geweest met het Noord Amerikaansche fregat de Constellation, van 44 stukken, de stryd was aanhoudend en bloedig geweest, zoodanig dat beide schepen zich buiten staat zagen het gevecht langer voorttezetten. Aldus kwam La Vengeance in den treurigsten toestand vóór de St. Anna Baai aan. Men moest hetzelve met chaloepen in de haven boegseren.

Pitot de scheepsbevelhebber kwam insgelyks naar de Willemstad om een verdrag ter reparatie van zyn fregat te treffen, doch niemand wilde hetzelve aan de werven aannemen; niemand wilde de noodige toebereidsels en behoeften leveren als tegen kontante betaling of tegen borgtogt van de regering. Hieruit ontstond eene lange onderhandeling. Eene groote zwarigheid bestond in het verzorgen van het scheepsvolk met levensmiddelen. Deze manschappen onder welke zich ook verscheidene reizigers bevonden te weten, een generaal der divisie Pelardy, een generaal majoor Le Grand, een scheeps kapitein Jacquelin, enz. bestond uit ongeveer vier honderd personen, die niet alleen gedurende de herstelling van het schip dat zes tot zeven maanden tyd vereischtte maar ook voor de terugreis geproviandeerd moesten worden; aan boord was voor geen zes weken aan voorraad.

Pitot sloot eindelyk met de agenten van Guadaloupe welke zich te Curaçao bevonden hierover een verdrag voor eenige maanden. Toen dezelve verloopen waren verklaarden die agenten kort en zakelyk dat zy geene levensmiddelen meer konden noch wilden leveren en hielden woord. De nood werd dringender, Pitot verzamelde aan boord van het schip de voornaamste officieren en geëmployeerden van het fregat; men kwam overeen om in dezen dringenden toestand den gouverneur Lauffer om bystand te verzoeken

De geheele scheepsraad, met Pitot aan het hoofd, begaf zich (den 3den July) naar het gouvernements huis; Lauffer ontving dezelve zeer vriendelyk, stelde hen tevreden en beloofde om al wat in zyn vermogen was ten gunste voor het fregat te bewerken, om daardoor te bewyzen hoezeer hy deel nam in het lief en leed dat der Fransche republiek betrof. Werkelyk begon hy ook van dien dag aan zoo wel met het verzorgen van het scheepsvolk als om de benoodigde behoeften te leveren.

Pitot was onder schyn van dankbaarheid geroerd: hy gaf terstond een gunstig berigt wegens het gedrag des Bataafschen gouverneurs aan de Fransche overheden te Guadaloupe met de krachtigste uitdrukkingen; doch te Guadaloupe vormde men intusschen het plan om by gelegenheid dat het fregat Vengeance te Curaçao lag, door behulp van hetzelve dit eiland in bezit te krygen; tot dien einde werden er ten spoedigsten zes gewapende vaartuigen uitgerust; namelyk twee brigantyns, ieder van zestien stukken geschut, en drie goletten, ieder van twaalf stukken om deze verovering te bewerkstelligen.

De Fransche agent Bresseauondernam zelve de leiding van het gansche werk.

Men moet zich in alle opzigten verwonderen over de zwarte ondankbaarheid der Fransche gezaghebbenden; doch waar gelden dan die geheiligde regten der menschheid in de ontwerpen der hedendaagsche staatkunde? Men moet zich verwonderen hoe de ondergeschikte bestuurders van Frankryk's regering het wagen durfden om de bezittingen eener bevriende en verbondene mogendheid in vollen vrede, op eene vyandelyke wyze te overvallen zonder dat daartoe de minste aanleiding gegeven was; hiertoe was zeker geen bevel uit St. Cloud van wegens den eersten konsul ontvangen. De agenten van Guadaloupe handelden in dit geval geheel naar eigen willekeur; zonder twyfel in hope om by deze onderneming eene goede buit voor zich zelven te maken; voorwendsels om zich te verontschuldigen over deze verovering zoude men genoeg kunnen vinden.

Men konde deze schrede verklaren als eene maatregel die de noodzakelykheid vereischt had, door voortestellen dat Curaçao anders gewis eene buit der Engelschen zoude geworden zyn, hetwelke men had zoeken voortekomen. Men konde zoo wel te Guadaloupe als elders de grondslag der Fransche staatkunde: hetgene nuttig is dat is ook billyk: De onregtvaardige inlyving van Nederland in het Fransche ryk doet ons de grondstellingen der Franschen duidelyk blyken en leert hen kennen als een volk dat de regten der menschheid in het moederland met voeten vertrapt; mogten wy deze schanddaden nimmer uit het geheugen verliezen en terwyl wy eene vergelyking maken tusschen die tyden van angst en vreeze en de vrede en veiligheid welke wy thans genieten onder het wyze bestuur van onzen deugdzamen koning, dan moeten wy daardoor meer en meer gehecht worden aan Nederlandsch vorst en de weldaden weten te schatten die wy onder zyne regering genieten.*

In Curaçao had niemand het geringste vermoeden van dezen verradelyken aanslag, toen men op den 23sten July by het aanbreken van den dag vyf gewapende vaartuigen de kusten van dit eiland zag naderen; zy voerden Fransche vlaggen; alleen de wyze op welke zy verschenen, met weinig zeilen by, de eene zeer digt by de andere zeilende, sterk met manschappen bezet, onder dewelke men duidelyk linie troepen erkende moest bezorgenis verwekken.— Het kwade vermoeden steeg hooger hoe meer zy naderden; het konde onder Fransche vlag eene vyandelyke onderneming zyn tegen Curaçao. De gouverneur om in alle gevalle zeker te zyn tegen eene verrassing, nam terstond de noodige maatregelen. De haven werd door eene ketting afgesloten, die men van het ponton schip Ceres tot de overzyde spande; er werd alarm geslagen; de schuttery kwam terstond onder wapen. Hier dient tot roem van de Curaçaosche schuttery gemeld te worden; dat zy zich in alle gelegenheden moedig betoond heeft; doch thans was zy slecht gewapend. De gouverneur had 12,000 pezos bestemd om goede geweren te verkrygen, doch had deze niet kunnen bekomen. Men had twee pezos voor een pond buskruid moeten betalen, zoo zeer werden vaartuigen met krygsbehoeften door vriendschappelyke zoo wel door vyandelyke kapers in deze wateren onderschept.

De hoop om ondersteuning van krygsbehoeften uit Holland te ontvangen was in dien tyd zoo wel als by andere gelegenheden verydeld geworden. Men had sedert een jaar met de Spaansche naburen onderhandeld, en maar slechts drie honderd goede geweren verlangd, doch de regering van Venezuela deed slechts beloften die zy niet vervulde.

Het was ten negen ure des morgens toen die vaartuigen allen te gelyk binnen zeilden; of omstreeks na eene tusschen ruimte van twee minuten achter elkander; zy zochten die ketting van een te ryten, doch moesten zich laten welgevallen vóór het Fort Amsterdam, onder deszelfs geschut en dat van het ponton schip Ceres ten anker te gaan liggen.

De gouverneur vaardigde af zonder verwyl den adjudant Boyé naar boord, om te vragen wie zy waren en met welk oogmerk zy hier kwamen; hy liet ook den bevelhebber afvragen om hem een' afgevaardigde met de noodige volmagt te zenden.

De Bataafsche officier kwam terstond terug en meldde: dat het vaartuigen waren van Guadaloupe om het fregat Vengeance dat aan de andere zyde der baai ten anker lag eene versterking van troepen aan te voeren; deze zaak kwam zeer verdenkelyk voor, wyl het scheepsvolk dier vaartuigen omstreeks negen honderd man bedroeg: zoo wel soldaten als matroozen.

Er verliep eenigen tyd en de verwachte boodschap van den bevelhebber verscheen niet. De gouverneur ongeduldig wordende liet hem weten: dat zoo er niet dadelyk iemand afgezonden wierd welke genoegzame opklaringen konde geven over de bestemming welke deze vaartuigen hadden, zy dan als vyanden zouden behandeld en zonder verdere omstandigheden in den grond geboord worden. Nu kwam er ylings een Fransche officier aan wal; hy bragt een' brief van den opperbevelhebber den agent Bresseau aan den gouverneur. Deze na hem gelezen te hebben antwoordde den boodschapper: de inhoud is zoo gewigtig, dat ik denzelven eerst de vergaderde raad moet voorlegggen.

De koloniale raad vergaderde; gouverneur Lauffer deelde aan denzelve den brief van Bresseau en den zonderlingen voorslag van het Guadaloupiaansche agentschap mede; namelyk om het eiland Curaçao met eene sterkere bezetting tegen alle vyandelyke aanvallen te voorzien.— Terwyl de koloniale raad nog over dit raadselachtige avontuur in beraadslaging was, verscheen er een Fransche afgevaardigde, genaamd Joubert, en melde dat de agent Bresseau verlof verzocht om de zitting van den raad bytewonen ten einde zich wydloopiger wegens zyne zending te kunnen verklaren; men stemde dit toe; het duurde niet lang of Bresseau verscheen, begeleid van generaal Pelardy en een talryk gevolg van officieren, dewelke niet alleen uit Europeanen maar ook uit mulatten bestonden. Kort daarop trad ook de generaal Jeannet, welke insgelyks uit Guadaloupe gekomen was binnen, ook gevolgd door eene zwerm van officieren van allerlei kleur. Na de eerste pligtplegingen leverde Bresseau de koloniale raad een geschrift over van den oppersten gezaghebbenden van Guadaloupe en uittende benevens de generaal Pelardy en Jeannet te gelyk den wensch, om met den gouverneur eene vertrouwelyke samenkomst te mogen hebben om alles in der minne te schikken.

De gouverneur begaf zich met hen in eene byzondere kamer; alhier verklaarde Bresseau zonder omstandigheden en met ronde woorden, dat het agentschap van Guadaloupe het noodig hadde geoordeeld troepen naar Curaçao aftevaardigen, wyl men in Guadaloupe bepaalde narigten ontvangen had dat de Engelschen in Jamaika eene onderneming tegen Curaçao uitrusteden.

Generaal Jeannet zoude op Curaçao het krygsbevel ter verdediging dezer kolonie overnemen; en welke veranderingen men voornemens was te maken betrekkelyk het bestuur dezer kolonie, deze werden insgelyks zeer naauwkeurig uit een gesteld.

De gouverneur hoorde zeer koelbloedig aan den woordryken voordragt van Bresseau, hy verwonderde zich dat de Heeren te Guadaloupe zoo naauwkeurig onderrigt waren wat er om ging op het afgelegene Jamaika, en zocht de zaak twyfelachtig te maken; overigens, zeide hy, "ik heb manschappen genoeg om alle ondernemingen die de vyandelyke troepen, welke zich in deze streken bevinden, durven wagen wederstand te bieden; verders zal de koloniale raad antwoord geven op het aanbod van den bystand met dewelke het agentschap van Guadaloupe ons vereeren wil." Bresseau scheen eenigzins verlegen: hy bemerkte dat ook de uitrusting van het fregat La Vengeance, en het terugeisschen van het schip de Mary, zyne zending logenstraften. (De Mary was namelyk een Amerikaansche vaartuig welke door Guadaloupiaansche kapers in de haven van Curaçao was opgebragt, de gouverneur had dit vaartuig als een onwettige prys aangehouden. De gouverneur antwoordde: "Wat het fregat betreft, hiermede heb ik my zelve sedert den 3den July belast en sedert de maand Maart ben ik

---

* Hier hebben wy iets uitgelaten uit het oorspronkelyke het gene op Duitschland en Zwitzerland betrekking heeft; en de aanmerking over de gelukkige regering van den koning der Nederlanden in deszelfs plaats gesteld.

aan de werven borg gegeven voor de scheeps materialen; hiertoe is dus geene verdere zorg noodig; wat de Mary betreft hierin kon hy niet verder zich inlaten wyl eene proklamatie der Bataafsche regering den gouverneur hiervan volkomen ontslagen had. Bresseau welke zich hield of als hem dit alles volkomen onbekend geweest ware, stond op en zeide: Nu, myn heer de gouverneur, dit alles zal zich wel schikken; hy nam eene vriendschappelyke toon aan en bad dat men slechts de ketting aan de haven zoude openen en zyne vaartuigen toelaten aan den ingang derzelver ten anker te gaan liggen, wyl de troepen der divisie inderdaad verversching noodig hadden; en hy gaf zoo wel als beide generaals hun woord van eer; dat zy borg bleven dat geen mensch in de kolonie het minste leed zoude aangedaan worden en dat zoodra het doel hunner zending zoude afgedaan zyn, zy dan naar Guadaloupe zouden terug keren, wyl men in Curaçao geene versterking begeerde.

De gouverneur liet zich deze verzekering wel gevallen; hy liet de ketting openen en de vaartuigen verder binnen komen. Hy liet ook toe om zoo vele manschappen aan boord der Vengeance te brengen als het tot herstelling van deze fs verlies zoude noodig hebben.

Echter op den avond van denzelfden dag ontstonden er moeyelykheden met den generaal Jeannet. Deze had zonder voorkennis van den gouverneur wachten aan wal gezet, die eenige officieren der Bataafsche Schuttery beschimpt en andere lieden zelfs mishandeld hadden. De gouverneur liet de Fransche wachten ontwapenen en in hechtenis nemen.

De generaal verzocht wyl hy zyn ongelyk wel inzag om verschooning, beloofde voldoening te geven en smeekte om het verlof van eene landwacht te mogen houden; dit werd hem toegestaan. De gouverneur gaf hem insgelyks het wachtwoord diens daags; doch vertrouwde evenwel niet volkomen op de mooye woorden van Bresseau en de beide generalen, en liet daarom de wachten der stad door eene kompagnie der schuttery versterken; dit was gedeeltelyk noodzakelyk om jegens die zonderlinge gasten voorzigtig te zyn, ten andere ook nuttig om alle wanorder voort te komen welke door de tegenwoordigheid der zwarte soldaten zoo ligt mogelyk zoude zyn.

(Het vervolg hierna)

Lÿst der Brieven welke ter Gouvernements Secretarie zÿn berustende.

Mr, A is.	George Hk. de Leon
Juan Sanches Artiaga	Manuel Echegaray
Catalina Axson	G M Elis
Vicente Andere	Ramon Fernandez
Thomass Alvares	Johan A Cravenhorst
Juan Alberto	Beatris Gyde
Ramon Arbelo	Gregorie Gonzales
Jose Isidro Bares	Loui Gonzales
CoronelaBransilia d'Udanet	Bernardo Gonzales
	Hannah Hoheb
M Magdalena Bubby	C Halek
A Bartholom. Barends	Elizabeth Heland
Polina Battie	Janetta Hutchings
Louis Blanes	Samuel Hoheb
Jose M Guadarama	Manuel Hernan
Micaela Bello	Domingo L. Hernandez
Francisco Cherino	F Hernandez
Jose Casiano	Regina Hurason
Jacob de Castro	Juleen
Lorenso del Castillo	Jacob A Junior
M Candelaria a Costa	Elias C Jones
Salvador Castilio	Henriette Icuon
Anna Catome	F Liñe
Josefa Castro	J R Lafitte
Antonio Matolobos	Anna Catharina Laros
J. Muller	Jose Lopes
Isabel Moron	M Magdalena Lopez
Francisco Liañes	Maria Myers
Wed L Monge	Silveste Padron
A Ruis	Pepe Ponzale.

Gouvernements Secretary,
Curaçao 6 ten February 1824.

DE Brieven Zakken welke ter Gouvernements Secretary opgemaakt worden om met de brikken Maria & Jacoba, en de Snelheid, naar Amsterdam verzonden te worden, zullen tot op morgen over acht dagen den 14 ten dezer, des morgens om zeven ure gesloten worden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—FEBRUARY.

2.	golet	Las Hermanas, Evertsz,	Aruba
	bark	Maria, Koolman,	dito
	golet	Francis, Seawart,	Norfolk
4.	——	Lady Cantz'laar, Martin,	Sp. kust
	bark	Fly, Bogman,	Maracaybo
6.	golet	Saturnus, Schonewolf,	Aruba

UITGEKLAARD—JANUARY.

31.	golet	Helena, Eitino,	Puerto Cabello
	——	Gysbertha, Debrot,	dito
	——	Anna Catharina, La Roche,	dito
	——	Ned, Desbarreaux,	New Orleans

FEBRUARY.

3.	bark	Jupiter, Carvaron,	St. Thomas
	golet	Francis, Seawart,	Carthagena
	bark	Dolphin, Vallet,	St. Thomas
4.	golet	Las Hermanas, Evertsz,	Aruba
	bark	Mary, Martin,	Porto Rico
	——	La Maria, Koolman,	Aruba

☞ Het GEWIGT van het Brood is hetzelfde als in de voorledene Week, 22 en 23 Oncen.

Wÿ hebben Colombiaansche Kouranten ontvangen, loopende tot den 21sten January, het belangrÿkste gedeelte derzelver inhoud zÿn de berigten uit Peru, van welke wÿ eene vertaling gemaakt hebben. Het blykt dat de zaken in dat gewest niet zeer gunstig staan voor de onafhankelÿken, gelÿk hunne vorige berigten opgegeven hebben, en dat niet alle opperhoofden genoegen scheppen, in het verienen der hoogste magt aan den president van Colombia.

Wÿ zien ook uit dezelven dat het Colombiaansche gouvernement, van voornemen is, om de stad van Maracaybo en andere punten der kust te versterken, ten einde eenen genoegzamen wederstand te kunnen bieden, bÿ aldien Spanje door hare bondgenooten geholpen, het ondernemen mogte, eene expeditie daarwaarts te zenden.

Een dezer kouranten behelst de uitspraak van het hooge geregtshof van het noorderlÿke distrikt, tegen den politieken regter van het kanton St. Felipe, welke van zÿn ambt ontzet was, wegens een oproer in gemelde stad op den 30sten September laatstleden voorgevallen. Gemelde politieke regter wordt hierin vrÿgesproken en in zÿne waardigheid hersteld. Deze Kouranten bevatten insgelÿks een betoog der noodzakelÿkheid voor het aanstaande kongres om eenige veranderingen te maken, in de grondwet welke verbiedt het invoeren van slaven in het grondgebied van Colombia. Vele planters der boveneilanden zouden als dan zich aldaar neer zetten, welke thans door deze verbodswet hierin verbinderd worden.

UIT EL COLOMBIANO.

Caracas, 14 ten January 1824.

Wy boezemen uit onze gelukwenschingen aan Colombia met de aankomst van den eersten Britschen agent in onze havens. De Heer Topper, raad van zyne Brittanische majesteit, kwam op den 5 ten dezer als passagier in zyne majesteit's brik de Suriname, kapitein Creole, te La Guayra aan. Wy vernemen dat de Heer Topper zyn verblyf alhier in hoedanigheid van partikulier houden en zyne aanstelling aan het gouvernement niet inleveren zal, tot wanneer de Britsche kommissarissen, nu op hunne reis naar Bogota, de noodige maatregelen tot dat einde zullen genomen hebben, en door ons gouvernement op eene betamelyke wyze zullen verzekerd zyn. Ten zelfden tyd beschouwen wy de tegenwoordigheid van den Heer Topper, als een voorbode van eene naauwere betrekking tusschen zyn gouvernement en dat van Colombia; en niettegenstaande dat zyne spoedige zending, slechts den handel betreft, kan men echter niet in twyfel trekken, of onze zending zal ook belangryke staatkundige besluiten mede brengen. In een ander gedeelte van onze nieuwspapieren zullen wy, na veronderstelling, het voornemen, hetwelk het Britsche gouvernement tot deze taak zoude aangemoedigd hebben, mededeelen, volgens het uittreksel van een Londensch nieuwspapier, en dat de erkenning onzer onafhankelykheid volgen zal op de bevestiging van staatkundige en kommerciele onderhandelingen. De redelykheid van deze onderhandeling is tastbaar, aangezien het Britsche gouvernement besloten heeft om de achterhoudende staatkunde, betreffende de nieuwe Amerikaansche republieken te veranderen, deweike zy bereids zoo lang aangenomen heeft, en dien ten gevolge ook invloed hebben moet, op de andere maatregelen, dewelke eenigzins daarop werking kunnen hebben, namelyk op de erkenning onzer onafhankelykheid.

COLOMBIAANSCHE LENING.

Onze lezers zullen zich wel kunnen herinneren, dat wy, "uit eene zekere bron, op den 6den dezer gemeld hebben, dat na de twyfelingen en zwarigheden dewelken omtrent de Colombiaansche leening bestaan hebben, derzelve erkenning *als zeker is beschouwd geworden*"— De naauwkeurigheid van ons berigt zal blyken uit de volgende mededeeling dewelke van dezen morgen op de beurs is uitgegeven geworden:—

"Met de Jamaiksche brieven zak, hebben de onderhandelaars, van dezen morgen eenen brief van den agent te Bogota, (de Heer C. W Jones) ontvangen, gedagteekend den 9 ten Augustus, waarvan het volgende een uittreksel is:—

"Op den 30sten Juny ontving ik eenen brief van den generaal Santander, myne tegenwoordigheid op het paleis om twee ure verzoekende. Dien ten gevolge verscheen ik by hem op het bepaalde uur; en werd verwittigd dat de redenen myner uitnoodiging waren om my bekend te maken, dat het kongres opgedragen had de uitvoerende magt om de zaken betreffende de leening van den Heer Zea te vereffenen, en dat het voorstel gedaan had, om de 20 percent. afkorting, den interest en de kommissie te erkennen, namelyk al de bepalingen betreffende het verdrag. Dat de onderhandelaars slechts zullen moeten bewyzen, dat het geld door hen, op order van den Heer Zea, voor de republiek is betaald geworden. Om hem regt te doen wedervaren, heb ik hierin dadelyk toegestemd en hem verzekerd, dat gy ook wenschte dit punt, even als hy, buiten alle twyfel te brengen."—*Uit de Londensche Kourier van den 31sten Oct.*

Den 21sten January.

Peru.—Het gouvernemement heeft berigten van den president bevryder ontvangen, gedagteekend Lima den 22sten October. Toen verwachte men aldaar met gegronde redenen, dat de afval van Riva Aguero, gelukkige gevolgen zoude na zich slepen. Kolonel Antonio Morales was van Lima naar Truxillo gemarscheerd, om eene bepaalde schikking, tot de herstelling der eensgezindheid van de vrye staten van Peru, te voleindigen.

Het kongres was nog in werking, en bezig met over de konstitutie te beraadslagen, en zocht de magt den bevryder in handen gesteld, door krachtige wetten te verheffen. Het kongres had reeds besloten, dat de vrye steden van Opper Peru, hunne afgevaardigden naar hetzelve zouden zenden, en dat eene gedwongene leening van 400,000 dollars, in het bestek van Lima, en andere vrye steden zoude gelegd worden. De publieke nieuwspapieren van Lima, geven de wenschen ten duidelykste te kennen, tot de zuivering van derzelver binnenlandsche vyanden, die er als nog tot het grootste gevaar voor de veiligheid der staten geduld worden.

De militaire bewegingen hadden nog geene beslissende wending genomen, wyl de divisien van de generalen Santa Cruz en Sucre zeer verre van elkander waren. De eerste vond het raadzaam om "Desaguadero" te verlaten, en naar de provintie van Arequipa te vertrekken, ten einde de armée aan geen gevaar bloot te stel en. Hy bewerkte eene vereeniging met generaal Sucre, na eenige schade geleden te hebben, door vermoeyenis en verstrooyingen heeft hy 1500 man onder bevel van kolonel Lanza in Opper Peru gelaten.

Generaal Sucre zal Arequipa moeten verlaten, om andere maatregelen te ondernemen, by geval van eene vereeniging met de Chiliaansche armée, bestaande uit 2500 man, deweike volgens brieven van Santiago, zich te Valparaiso, tusschen den 15den en 20sten October zouden inschepen. Terwyl deze twee divisien zonder eensgezindheid handelnen, door gebrek van een opperhoofd, aan deweke troepen van onderscheidene staten, zich met vereenigde gehoorzaamheid zouden onderwerpen, had Riva Aguera eene andere divisie, te Truxillo, onder zyn bevel, tot het bystaan zyner afgevallenen, terwyl een derde naar de verdediging van het kongres te Lima uitzag.

Zoo onder deze veelvoudige omstandigheden, de goede genius van Amerika niet verordend had, dat generaal Bolivar in hun midden zoude verschynen, dan is het zeer zeker dat tweedragt en personele twist, een land zouden vernietigd hebben, hetwelk thans zoo veel kracht en magt bezit, om de Spanjaarden uit derzelfs gebied te verdryven, en in het einde zoude Colombia de gevolgen der dwalingen en staatzucht van anderen ondervonden hebben.

By arrivals from La Guayra we received Caracas newspapers to the 21st of January last, from which we made the following extracts, which our Readers will find inserted below:

FROM EL COLOMBIANO.

Caracas, January 21, 1824.

We understand that colonel Avendeno the governor of La Guayra has proceeded by order of government to Maracaybo, with instructions to construct fortifications for the more complete defence of that place. We have no doubt of the zeal which has occasioned this measure, but we take the liberty of declaring, that in our humble opinion it is an expense and labour which might well be spared. We have a line of coast which by no possible exertion can be defended throughout, nor even generally, from invasion, and as we cannot prescribe to an enemy the exact spot where he shall land he will in spite of our utmost precautions, find sufficient weak points for his purpose. To fortify Maracaybo under these circumstances is to lay out money in driving an enemy from a barren spot to a rich one, from a country already utterly impoverished by war, and from the deserts of Coro, to some more vulnerable and important point near the capital.

All partial defences in such a line of coast as ours are worse than a useless expence, in as much as they not only fail in their object, but offer tenable positions to any enemy who may be partially successful against us. Until we can therefore draw an uninterrupted line of defence from the Orinoco to Maracaybo it seems to us that we do worse than nothing by fortifying the latter place. We may be premature in these remarks, and the rumour which has reached us may be unfounded. Even should it be otherwise, we speak diffidently on this point, because we are aware of the generally received opinion in favor of fortified defences. But we have modern military improvements in the art of war, and the little influence which fortified places have had on the result of modern campaigns, to bear us out in saying, that the possession of a country has long ceased to depend on that of its strong holds.

The *Gaceta de Colombia* of the 23d of Nov. after republishing the law of congress which appeared in our paper some months since, respecting the expulsion of the enemies of the Republic has the following remarks

"This decree was communicated for the purpose of its execution, to the superior authorities in the departments of Orinoco Venezuela, Zulia, Magdalena, Isthmus, and Cauca, accompanied by a regulation of the governments already published in various Gazettes In order to form a correct judgement not only of the expediency but of the necessity and justice of this measure, it is necessary that in addition to the right which every nation has to watch over its safety, the circumstances be remembered under which this decree was issued, instead of found-

ing an argument on the date of its receipt in each department.

The liberator and president has passed a similar degree in Quito and Guayaquil, and we are well assured that no Colombian truly identified with the Republic can be dissatisfied with a measure, which tends both to diminish the enemy's means of disuniting us, and consolidates public opinion in the minds of the general mass of the people.

The rumour which reached us a short time since respecting an expedition from Cadiz, and which was re-echoed by the English and French journals, seems to be fast subsiding. Letters and public papers from Gibraltar, to the 25th of November, make no mention of such an enterprize, although the information from Cadiz by the convëyance is more recent by twenty five days than any hitherto received. This fact is only interesting to us, as demonstrative of the forbearance of France. Spain is nothing to us; and her expeditions may serve to amuse those who have more opinion of her resources than we have. When she exhausted her treasury, and ruined her merchants, to send Morillo to this country, in less unhappy circumstances than now surround her; she sent with him the last Spanish soldier who will ever pollute our soil, without the aid of foreign money and intrigue: and of such aid, we confess we are daily more sceptical, when we contemplate the difficulty of granting it with impunity.

In the mean time, and with this question still undecided, it is asked among us with an excusable impatience, why England does not openly declare herself our friend? The reply is simple—lest by so doing, she should make others our enemies, and hers. We should do well to remember, that England, with all her liberal principles, and commercial policy, exercises both, amidst kingdoms with whom, from geographical as well as political causes she holds the strictest relations, and that she would as little serve the cause of America as her own, by outraging all Europe. She offers no aggression, but she will receive none, either direct, or offered to those, whose friendship and commerce are necessary to her prosperity. At this remote period, when nothing either in act or word seems to have grown out of the duke d'Angouleme's menace against us, we can scarcely think it meant more than to coax the Spaniards to resume their fetters; but whatever be its purport, England repelled it instantly, by an intimation that war would be the consequence of its execution. Thus far there has been nothing wavering or conceding in her conduct. With matters in their present state, we really do not see how she could go further, unless by becoming the aggressor.

Her future measures wait on those of France, and whilst no act on the part of the latter calls for the redemption of her pledge, she will assuredly preserve to her people the blessing of peace.

That England however has buckled on her armour, and prepared herself for every contingency, may be collected from the armaments sent of late to these seas—from her sudden change of conduct towards ourselves,—and above all from the alarming French ascendancy which must grow out of the present order of things in Spain. The very occupation of Cadiz by the troops of France for a term of years, will dismay England, in case of a future war between the countries. We have inserted in this days paper some observations from a late London journal on this subject, which with our former ones from other papers, will convey some impression of the popularity which a war on behalf of these republics would possess in England. Such a war England will not unnecessarily provoke, but as she has already met threat by threat, so she will assuredly meet blow with blow, in whatever quarter of the world it may be given, provided it outrages either her principles or her interests.

La Guayra.—We learn from this port that the weather appeared so threatening on the 15th and 16th inst, that a recurrence of the dreadful scene of December 1822 was apprehended. The swell of the sea was very considerable, and all communications between the shipping and the shore cut off. Many of the vessels in consequence stood out to sea fearing to continue longer at their anchorage. We have not heard of any damage done, and the sea has since subsided.

Peru.—The government has received communications from the liberator, dated in Lima, October the 22d. On that date there were well founded expectations that the defection of Riva Aguero would terminate happily. Colonel Antonio Morales had marched from Lima to Truxillo, to conclude a definitive arrangement for the restoration of union in the liberated sections of Peru.

The Congress was still in session, and employed in discussing the constitution, and promoting by energetic laws, the commission conferred on the liberator. It had already decreed, that the free cities of High Peru should send their deputies to congress, and that a forced loan should be raised of 400,000 dollars, in the department of Lima and other free cities.—The public journals of Lima call loudly for the purification of the country from its internal enemies, who are still tolerated with serious danger to the safety of the state.

The military operations had not taken a decisive turn, on account of the isolated state of the divisions of generals Santa Cruz, and Sucre. The former found it advisable to abandon "Desaguadero," and retire on the province of Arequipa, in order not to expose the army at a disadvantage. He effected a junction with general Sucre, after having suffered some loss by fatigue and dispersion, and leaving 1500 men under the command of colonel Lanza in High Peru.

General Sucre would have to evacuate Arequipa, to undertake other operations in case of a junction with the Chilian army, consisting of 2500 men; which it was stated by letters from Santiago, would embark at Valparaiso, between the 15th and 20th of October. Whilst these two divisions were acting without union, in consequence of the want of a head, to which troops of different states, would yield implicit obedience, Riva Aguero commanded another division in Truxillo in support of his defection, whilst a third was looking on in Lima, and protecting the congress.

If under these complicated circumstances, the good genius of America had not ordained that general Bolivar should appear among them, it is more than certain, that disunion and personal contensions would have annihilated a country which possesses now both strength and public opinion sufficient to drive the Spaniards from its territories, and in the end Colombia would have experienced the effects of the errors and ambition of others.—*Gazeta de Colombia.*

Madrid, Nov 15.—"The influence of the clergy and the fanatics is so much on the increase, that a change is hardly to be expected. The constitutionalists, however, place their hopes on the influence of the foreign ambassadors, while the latter are perhaps ignorant of the intrigues of the *Camarilla* of Ferdinand.—Meantime the confusion and disorder in the general administration of the country continue; the exhausted state of the treasury, the delapidation of the little money that is received, makes the embarrassment hopeless. We expect with the greatest impatience, the result of the negotiations of M. Caresse relative to a loan. Difficulties and refusals are met with, and the resolution not to recognise the loans of the Cortes is still persisted in; Caresse demands securities, guarantees; the government *can* only (but *will* not) mortgage the estates of the Monks, and if France will not become guarantee it will be very difficult to procure money; this, certainly, is the only condition on which it would be advisable for English capitalists to risk their funds in this affair, for the securities which the Spanish government can offer may be considered as null. It is impossible to form an idea of the deplorable state of the finances of this kingdom. The new governors will own their embarrassment; they depend on France which they think to indemnify with some colonial possession; all is not lost, they say, since the Holy Alliance will interfere; the independence of those vast countries, will experience the same fate as the constitution of the Cortes; the merchants of Cadiz have been a little animated by these reports, and the expedition said to be preparing first for Lima, has not a little contributed to it; in short, as the Peninsula has at present but few recources, those of the colonies are speculated on. The Spanish ministry is aware of the appointment of English consuls to South America; but the public are taught to believe that the British government has sent their agents only to obtain correct information of the state of those colonies, and not to recognize their independence: the English, it is added, will take care how they adopt such a measure without the concurrence of the Holy Alliance to which the Spanish royalists think that Great Britain must yield. In short, people's minds are much engaged with these colonies."

From the Etoile of Paris, Nov. 28.

"We recently said, in discussing the great question of the independence of South America 'to whom must application be made to conclude treaties? That when you to-day conclude with a Republic will to-morrow be torn in pieces by a despot.' Events demonstrate that there was no exaggeration in our remark. Where is the independence of Peru now that the capital has returned under obedience to the parent state; when a feeble reinforcement of some European battalions would suffice to extinguish rebellion in its very source? And Mexico, also, which in the space of two years has been a Republic, an empire, and again a Republic, can Mexico, be called independent whilst the cannon of the royalists interdict the freedom of the only port, by which her relations with Europe were maintained?

"The journals of the Republic of Colombia have, for several years past, only displayed to us the victories of Bolivar; but how is it that the Spaniards, although deprived of all assistance, yet maintain on that continent some formidable positions?

"We are supported by facts when we repeat, 'time alone can decide the *yet very uncertain fate* of Spanish America.'

(From the Courier of London. Dec. 5.)

We perceive the Madrid Journals are beginning to discuss the question of South American independence, and the official Gazette contains an article in reply to what is called "the extravagant declamation of the Jacobin Journals of Paris and London" upon the subject. An undisguised reference is made to the period when their recovery is to be attempted. Alluding to the manner in which the revolution of Piedment, Naples, and Spain, have been extinguished by the "approach of respectable forces," the writer adds, "it will be the same in the New World; the faithful offspring of the mother country, the devoted subjects of the Bourbons, are there, as in their European dominions, a vast majority—a fact, *which the future will demonstrate.*" This is the language of the official Gazette, and therefore not to be received merely as the speculative opinion of an individual. We, however, do not see what the future can do for Spain, unless it be a very distant one; but then, supposing a long course of good government, of repose, and of prosperity, to create the means for such an enterprize, the opportunity would be irretrievably gone. Every year must consolidate the power of the new republics, and place them beyond the reach of subjugation. If, on the other hand, this promised future is to arrive within a few months, then, it will not be Spain who will *boná fide* engage in the undertaking, and consequently it will be attempted, if attempted at all, at a perilous hazard to the country which may be rash enough to supply the means.

We observe in the official paper, the *Gazeta de Madrid*, a copy of the preliminary convention entered into between the government of Buenos Ayres and the commissioners of his Catholic majesty. This is a fact of some importance, inasmuch as it shows that the restored government in Spain has no idea of tampering with the independence of that part of South America.

FROM AMERICAN PAPERS, Jan. 5.

LATEST FROM EUROPE.

Baltimore, Dec. 29.

Since our publication of Saturday, another number of the Paris Constitutionel has been added to Mr. Escaville's file, and the following very interesting article we translate from the paper of the 15th November, respecting the contemplated re conquest of

SOUTH AMERICA.

From the London Courier of November 11.

The most important news from France is the following:

"They are already speaking of the vessels of war which are about to sail from Cadiz. They will be augmented by two frigates and three corvettes, and the necessary transports will be procured in the different ports of Europe for TWENTY THOUSAND INFANTRY AND TWO THOUSAND CAVALRY. It is said that those troops only will be employed which have already served in South America, and who are accustomed to the climate. The expedition will repair to Havana, to unite with MORALES, whose army, it is said, amounts to twenty five hundred men. Cuba being the centre of operations, it is supposed that the general in-chief will first attack Mexico, because of its vicinity to Havana; and that Spain will there find powerful auxiliaries in the aristocracy and clergy. Spain intends to publish a manifesto, in which she will announce to the nations of Europe, that she will permit strangers to participate, to a certain degree, in the commerce of the colonies, contenting herself with the recovery of her sovereignity over this part of the new world.

"The Times says that this restruction of Commerce is precisely the greatest grievance of which the colonies complained under the ancient system, and that the commerce of South America being now as free to England as to all the other States of Europe, France has no right to take measures which tend to deprive Great Britain of advantages which she possesses."

"Letters from Cadiz announce, in general, that the Spanish troops are very much discontented with the new order of things. At Algesiras they are crying "Long live the Constitution," and the greatest confusion prevails in that city."

FRANCE.

The Constitutionel of the 15th, says, that the Ordinance of Dissolution is about to be published—that the Electoral Colleges will be convoked for the fifteenth of January, and the Chambers on the fifteenth of February. The Correctional Tribunal pronounced its judgment against the responsible Editor of the *Courier Francais*, for having copied from a foreign journal an article, as official, which had not previously been inserted in a French Official Journal, condemning him to three months imprisonment, and a fine of two thousand francs.

BRITISH FUNDS.

The London Courier, of the 11th of November, says, the funds have been stationary this morning, but it appears certain that, if nothing important transpires before the end of the month, they will experience a rapid rise. The stockjobbers now place all their hopes on the approaching Congress, and on the affairs of South America, which, it is said, will be the principal object of discussion in the Congress.

BENEMERITO Capitan de Navio, N. Joly, de la orden de Libertadores, Comandante de Marina de este Apostadero.

Aviso al publico que un tal Augustin Gonzales, natural de Cuba, usando algunas veces de firmar Prudencio Gonzales, de edad acerca de 32 años, alto de estatura, cabello negro, cerrado de barbas y color blanco y robusto de cuerpo, condenado á diez años de presidio por haber falsificado un firma y logró de profugarse, continua de fabricar falsa firma. Encarga á todo el publico de no dar fé á su firma, contrato ó obligaciones que puede presentar, estando firmemente resuelto de no pagar ninguna de sus deudas contrahidas.

N JOLY.

Maracaybo, 24 de Enero 1824.—14.

REGLEMENT van administratie en bestuur op het Eiland Bonaire.
(VERVOLG VAN ONZE LAATSTE.)

Art. 13. De genen die, ingevolge Artikel 10, van het gouvernement bouwlanden, anders gezegd gronden ter beplanting, als een geschenk verkregen hebben en verzuimen mogen dezelve in een der drie eerste jaren van derzelver bezit te bebouwen of beplanten zullen alle aanspraak daarop verliezen om dat zÿ, wegens hunne achteloosheid en verzuim in het aan hen gegeven middel van bestaan, aangemerkt worden niet waardig te zÿn met hunne mede ingezetenen deel te hebben in de gunst van het gouvernement.

Dergelÿke landen of gronden vervallen aan het Gouvernement met al het gene op dezelve aard en nagelva-t is.

Art. 14. De vrÿeteelt van schapen en tamme kabrieten wordt verleend aan de ingezetenen die grondeigenaren zÿn, namelÿk: de zoodanigen die in bezit zÿn van landen of gronden wettiglÿk volgens art. 10 en 11 in eigendom verkregen, onder zoodanige verordeningen als bÿ eene afzonderlÿke wet zullen worden bepaald en geene andere zal van dat voorregt mogen genieten, ten ware dezelve ambtenaar zÿ.

Art. 15. Aan de grondeigenaren en ambtenaren zullen de noodige acten van vergunning tot de teelt van schapen en tamme kabrieten, op zegels, worden uitgereikt, en in dezelve zal het oord dat aan elk een tot weide moet strekken worden aangewezen, op dat het vee van partikulieren van dat van het Gouvernement, zoo veel mogelÿk, afgescheiden blÿve. Zonder eene acte van vergunning vermag niemand de teelt der voormelde veesoorten te houden.

Art. 16. De teelt van alle andere soorten van vee, namelÿk: van hoornbeesten, paarden, ezels en muilezels is aan partikulieren verboden en vermag door het Gouvernement alleen gehouden te worden; echter wordt het aan elk ingezeten toegestaan om twee ezels als lastdieren te houden zonder dezelve te mogen uitvoeren of tot den uitvoer te verkoopen.

Art 17. Het Gouvernement behoudt in het bÿzonder, aan zich alleen het uitsluitend regt

a. Op de teelt van ezels, paarden, hoornbeesten, wilde kabrieten en muilezels over het geheele eiland; met en benevens die van schapen en tamme kabrieten, welke aan de ingezetenen ook is toegestaan.

b. Op al de zoutpannen.

c. Op de bosschen en het kappen van alle houtsoorten die dezelve opleveren.

d. Op het kalk branden.

En in het algemeen op alle andere ressources waarvan partÿ zoude kunnen getrokken worden, het zÿ in gemeenschap met, of bÿ uitsluiting van de ingezetenen, overeenkomstig de bepalingen van dit reglement of nadere daar te stellene verordeningen, zonder verkorting van de voorregten aan de ingezetenen hierbÿ toegestaan.

Art. 18. Niemand der ingezetenen vermag eenige soort van hout neer te vellen of te kappen, of kalk te branden, anders dan voor zÿn eigen gebruik, waartoe hÿ alvorens verlof van den Commandeur moet hebben verkregen, brandhout tot dagelÿksch gebruik daaronder niet begrepen Er zal speciaal worden gezorgd dat men geen kalk onder valschelÿk voorwendsel van dezelve tot eigen gebruik noodig te hebben, brande; derhalve zal niemand daartoe verlof bekomen, ten zÿ hÿ zal hebben aangetoond, dat hÿ wezenlÿk kalk noodig heeft, tot het bouwen of repareren van zÿne woning of ander niettig werk, op pœne, als bÿ de wet zal worden bepaald.

Art. 19. Alle ingezetenen van het mannelÿk geslacht, tusschen den ouderdom van achtien en vÿftig jaren, met uitzondering van hen die wegens ligchaams gebreken of ziekte daartoe buiten staat zullen wezen, zÿn tegen genot van een billÿk dagloon of eene geldelÿke belooning verpligt drie dagen in elk week voor den Lande te arbeiden; edoch by het inzamelen van zout en het opjagen van beestialen, welke werkzaamheden zÿn die geen uitstel kunnen lÿden, als dan zoo lang als die bezigheden zullen duren, ende zulks in vergelding van de voorregten en bescherming welke zÿ genieten.

Art. 20. Het werk waaraan de ingezetenen, volgens het laatstvoorgaande artikel, kunnen en mogen in dienst gesteld worden, zonder dat zÿ zullen vermogen zich daaraan te onttrekken zal bestaan in:

1. Het aanleggen, verbeteren en schoonhouden van de zoutpannen, en al het gene verders nog tot het in orde houden van dezelve zal worden vereischt.

2 Het inzamelen van zout en het transporteren van hetzelve naar zoodanige plaatse alwaar het zal kunnen worden ingescheept.

3 Het opjagen en inschepen van beestialen en wel bÿzonderlÿk van hoornvee, paarden en ezels.

4. Het neervellen of kappen van alle houtsoorten en het transport daarvan ter plaatse van inscheping.

5 Het kalk branden.

6. Het transport en inschepen van alle soorten van goederen.

7. Het maken en schoonhouden van water putten.

8. Het maken en in orde houden der wegen.

Art. 21. De dienst der ingezetenen zal op de volgende wÿze worden beloond.

namelÿk:

a. Voor het vangen en insehepen van een hoornbeest, paard of ezel, twaalf realen om verdeeld te worden onder hen die in dienst zÿn geweest.

b. Voor het inzamelen van zoo veel zout als een meel vat ruim gemeten, kan inhouden; en het brengen daarvan in veiligheid op de algemeene verzamelplaats nabÿ de pan een reaal of zes stuivers aan den arbeider.

c. Voor het neervellen of kappen van hout en het aanbrengen van hetzelve ter plaatse alwaar men de inscheping begeert te doen: van verw of andere dergelÿke soort van hout, behoorlÿk van alle overtolligheden gezuiverd en aldus leverbaar: niet meerder dan acht realen voor ieder honderd ponden, en van brandhout mede niet meerder dan acht realen per vadem.

d. Voor alle andere diensten: naar billÿkheid, het zÿ op dagloon, of bÿ hoeveelheid; uitgezonderd voor het maken of schoonhouden van water putten en het aanleggen of onderhouden der wegen die tot algemeen nut en gebruik dienen, waartoe de dienstbare ingezetenen, onbeloond, zullen gehouden zÿn, en slechts genieten zullen een kan mais en eene portie versch vleesch per dag, wanneer zÿ verkiezen de ze toelaag tot hun onderhoud aan te nemen.

(Het vervolg hierna.)

REGLEMENT van administratie en bestuur op het Eiland Aruba.
(VERVOLG VAN ONZE LAATSTE.)

Art. 11. De vrÿe teelt van alle vee-soorten wordt toegestaan aan de ingezetenen die grondeigenaan zÿn, namelÿk de zoodanigen die in het bezit zÿn van landen of gronden wettiglÿk volgens Art. 7. en 8. in eigendom verkregen, onder zoodanige ververordeningen als bÿ eene afzonderlÿke wet zullen worden bepaald.

Art. 12. Aan de grondeigenaren zullen de noodige acten van vergunning tot de veeteelt, op zegels, worden uitgereikt, en in dezelve zal des noodig zÿnde, het oord dat aan elk een tot weide moet strekken worden aangewezen.

Art. 13. De in en uitvoer van alle veesoorten op en van het eiland zal mogen geschieden onder betaling van de regten die daarop zullen worden bepaald.

De uitvoer van Ezels aan den Lande tot toebehoorende is vrÿ van alle regten.

Art. 14. Alle ingevoerde beestialen mogen binnen den tÿd van twee maanden wederom worden uitgevoerd, vrÿ van uitgaande regten; en zullen dezelve niet langer dan twaalf maanden op het land kunnen gehouden worden, na verloop van welken tÿd zÿ aan den Lande in wettig eigendom vervallen, bÿ aldien de invoerers derzelve geen privilegie tot de veeteelt hebben; of zulks bezittende verklaard zullen hebben dat dezelve niet voor de teelt zÿn ingevoerd; op dat alzoo misbruiken worden afgeweerd die er ten nadeele van de ingezetenen, zouden kunnen worden gemaakt van de vrÿheid die toegestaan is om beestialen voor den handel in te voeren: zullende daarom alle ingezetenen die gepriviligeerd zullen zÿn om de veeteelt te houden, wanneer zÿ beestialen invoeren, terstond moeten verklaren of dezelve voor de teelt bestemd zÿn of niet, en zoo ja, zullen dusdanige beestialen, bÿ den eventuelen uitvoer daarvan, binnen den hierin bepaalden termÿn van twee maanden die tot het uitvoeren van vreemde beestialen vrÿ van regten is toegestaan, aan de vastgestelde regten van uitvoer onderhevig zÿn even gelyk als de beestialen des eilands en vreemden ook die langer dan twee maanden op het Land zullen geweest zÿn.

Art. 15. Alle soorten van koloniale produkten, zonder onderscheid, of eenige hoe ook genaamde uitzondering, vermogen op het eiland Aruba te worden ingevoerd onder betaling van dezelfde regten en accÿnsen aldaar, als op den invoer te Curaçao reeds zÿn of naargaans nog mogten worden vastgesteld, onverminderd zoodanige speciale verordening daar tegen welke zoude kunnen worden noodig geoordeeld.—Dusdanige ingevoerde koloniale producten, met uitzondering nogtans van rum, papilons, mais en gedroogd vleesch, zullen naar Curaçao alleen, en wel zulks in Nederlandsche vaartuigen in deze kolonien t' huis behoorende, mogen worden uitgevoerd; daarom wordt hierbÿ wel uitdrukkelÿk verboden om, met uitzondering voormeld, eenige hoegenaamde soort van koloniale producten, in wat vaartuig het ook wezen moge, van Aruba naar eenige andere plaats, haven of Land anders dan Curaçao te vervoeren.

Art. 16 De invoer te Aruba van alle soorten van goederen, waren en koopmanschappen, geene koloniale producten zÿnde, wordt bÿ deze stellig verboden wanneer dezelve niet regtstreeks van Curaçao in Nederlandsche vaartuigen in deze kolonien t' huis behoorende, aldaar worden aangebragt; derhalve zal het niet geoorloofd zÿn goederen, waren en koopmanschappen die geene koloniale producten zÿn van eenige andere haven dan van Curaçao op Aruba in te voeren.

Art. 17. Wanneer eenig vaartuig met dergelÿke in het voorgaande artikel bedoelde verbodene waren te Aruba aankomt, zal er geene ontlading daarvan mogen geschieden, ten ware dat zulks hoogst noodzakelÿk zal zÿn tot het bewerkstelligen van eenige aan het vaartuig vereischte reparatie, zonder welk hetzelve niet in staat mogt wezen deszelfs reis te vervorderen. Na de volbragte reparatie zullen de goederen wederom worden ingescheept en uitgevoerd; alles onder zoodanige verordeningen en bepalingen als dienaangaande zullen worden vastgesteld.

Art. 18. Met uitzondering van koloniale producten die ingevolge art. 15 naar Curaçao alleen mogen worden uitgevoerd en waaronder niet begrepen is rum, papilon, mais en gedroogd vleesch, welker uitvoer naar elders geschieden mag, zal het geoorloofd zÿn alle soorten van goederen, waren en koopmanschappen onder betaling der daarop staande regten, zoo in Nederlandsche als vreemde vaartuigen, van Aruba, vrÿ en onverhinderd, naar alle havens, plaatsen of landen uit te voeren.

Art. 19. Daar Aruba onder het Gouvernement van Curaçao staat en deze beide eilanden, gezamenlÿk met Bonaire, maar eene kolonie uitmaken, zal de handel tusschen de twee eerstgemelden derhalve vrÿ en onbelast wezen; en geene regten van in of uitvoer op goederen van het eene naar het andere eiland aangebragt, zullen er worden betaald.

Art. 20. De inkomende en uitgaande regten en accÿnsen te Aruba worden berekend naar hetzelfde tarief van Curaçao zal zÿn gemaakt.

Art. 21. Voortaan zullen er geene legessen op het in of uitklaren, noch voor permitten tot het lossen of laden van vaartuigen worden betaald, maar zullen alle in en en uitklaringen, en alle permitten tot het inladen of ontschepen van goederen kosteloos worden gedaan en verleend.

Gouvernements Secretary,
den 30sten January 1824.

DE Heeren W. J. L. van Raders en I. J. Rammelman Elsevier, Jr. zyn door Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur geadmitteerd tot Translateurs en Interpreteurs alhier, de eerstgenoemde in de Engelsche en Fransche en de tweede genoemde in de Engelsche, Fransche en Spaansche talen.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.